

နူးညံ့တဲ့အမိန့်တော်အတိုင်း
လိုင်းကြာဖြူ(လားရှိုး)

အခန်း (၁)

“ပုန်း”

“ဒလိန်း”

“ဝေါ ဝေါ”

“အဘရေ...လာပါတော့”

မိုးသံ၊ လေသံ၊ လှိုင်းသံနှင့် အပြိုင် ထွက်ပေါ်လာသည့် မိဆယ်၏ အသံလေးမှာ နင့်နှင့်သီးသီး ရှိလှလေသည်။ ။

ညနေ (၆) နာရီဆိုသည့် အချိန်နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ မည်းမှောင်နေသည့် ကောင်းကင်၊ လျှပ်ရောင်ဝင်းလျက်ရှိသည့် ကောင်းကင်၊

တဝေါဝေါနှင့် လျှပ်ရောင်ဝင်းလျက်ရှိသည့် ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်၊ တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ရိုက်ခတ်နေသည့် ပင်လယ်ရေလှိုင်းကို ကြည့်လိုက် ယိမ်းထိုးနေသည့် အုန်းပင်များကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် မိဆယ် ဣန္ဒြေမရ ရှိနေလေသည်။ ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက မည်းမှောင်လိုက်၊ လင်းလက်လိုက် တစ်ခါတစ်ရံ မိဆယ်နေထိုင်သည့် သစ်သားအိမ်လေးပင် လှုပ်ခတ်သွားသလိုလို။

“အဘရယ် မသွားပါနဲ့ ၊ ဒီနေ့ ရေဒီယိုက ကြေညာထားတယ်၊ မုန်တိုင်းသတိပေးချက်တွေလည်း လာတယ်”

မိဆယ်၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုစကားကို အဘက ပေါ့ပေါ့လေးရယ်၍ မိဆယ်၏ ဦးခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ကာ -

“အဘက ပင်လယ်ထဲမှာ ကြီးလာတဲ့ လူပါ သမီးရယ်၊ အဲဒီလိုကြေညာတိုင်းသာ ကြောက်နေရမယ်ဆိုရင် မလုပ်စားဘဲ တောင်းစားရုံသာရှိမယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာ နေတဲ့ တံငါသည် က မုန်တိုင်းကို ကြောက်နေလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ရေဒီယိုကတော့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘဲ အချိန်ကုန်ခံ မကြေညာပါဘူး၊ အဘကလည်း ...ကြည့်ပါလား၊ အခုတောင် ကောင်းကင်မှာ တိမ်မည်းတွေ”

“ဟား ဟား...ငါ့သမီးကတော့ သိပ်ကြောက်ပါ၊ ဘာမှ ပူမနေနဲ့ ၊ အဘ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ အခု ကွန်ပစ်ခဲ့တာကြာပြီ မယူလို့ မဖြစ်ဘူး”

အဘသည် ဘယ်တော့မဆို ရှေးရိုးစွဲသည့် တစ်စွတ်ထိုးလူကြီးဟု ပြောလျှင်မကြိုက်၊ ပြောတိုင်းလည်း နာခံသည် မဟုတ်။

အခုတော့ မိုးထဲ၊ လေထဲ၊ ပျဉ်ထောင်အိမ်သေးသေးလေးထဲမှာ မိဆယ်တစ်ယောက်တည်း အဘကို ပူပန်စိတ်နှင့် ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကြွေးနေမိတော့သည် ။

“ဝေါ ဝေါ”

“ဒိန်း ဒလိန်း”

“အမယ်လေး”

အုန်းခနဲ၊ ဒုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီးကဲ့သို့သော မိုးကြိုးပစ်သံသည် ကောင်းကင်ကြီးကို (၂) ခြမ်းခွဲလိုက်သကဲ့သို့တောင် ထင်မိသည် ။

ထွန်းညှိထားသည့် မှန်မီးအိမ်ကလည်း လေပြင်းမုန်တိုင်းကြောင့် ဟို လှုပ် ဒီလှုပ်နှင့် မငြိမ်မသက်ရှိလေသည်။ ။

ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် ပင်လယ်ပြင်ကြီး ကို ကြည့်သာကြည့်နေရသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကတော့ ဒေါသတကြီး ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါလျက် -

“--- မိုးလေဝသနှင့် ဇလဗေဒဦးစီးဌာနမှ မုန်တိုင်းသတိပေးချက်။

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်၌ ဗဟိုပြုလျက်ရှိသော မုန်တိုင်း၏ အဆင့် သည် အဝါရောင်အဆင့်သို့ ဦးတည်လျက်ရှိသည်။ ။

ထိုမုန်တိုင်းသည် ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းနှင့် တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်သည့် အလားအလာကို တွေ့မြင်ရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဤ ထုတ်ပြန်ချက်ကို ကြားသိသည့် အချိန်မှ စ၍ နောက်ထပ် (၁၅) နာရီခန့် ပင်လယ်တွင်းသို့မထွက်ရန် တားမြစ်ပါသည်။”

“အဘရေ”

ကြောက်ပါတယ်ဟု တွေးနေဆဲ ရေဒီယိုမှ ထုတ်ပြန်ချက်က တစ် ကျော့ပြီးတစ်ကျော့။ အို...မိဆယ်ရဲ့ နှလုံးခုန်သံတွေကို ရိုက်ပုတ်နေသ လိုပါပဲလား။

“လာသင့်ပြီ အဘရေ၊ ဒီချိန် မိဆယ်တို့ ထမင်းစားနေကြပြီလေ အ ဘရဲ့ ။ ဒီနေ့မှာ လည်း အဘကြိုက်တတ်တဲ့ ပုစွန်ကွေးကွေးအနေတော် တွေကို ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်လေး ချက်ထားတယ်။ နောက်ဟင်းချိုရည်နဲ့ မုန့်နုနုသုပ်လေ”

မိဆယ်သည် ဦးတည်ရာမရှိ တကွတ်ကွတ်ပြောဆိုရင်း ကြောက်စိ တ်တို့ သည် အတိုင်းအဆမရှိ ဝင် လာလေသည်။ ။

စက်စဲကမ်းခြေရွာ။

မွန်ပြည်နယ်အတွင်းမှာ ရှိသည့် ကမ်းခြေ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၄၀) ခန့်က အောင်မြင်၍ အလည်အပတ်များ ခဲ့သည့် ကမ်းခြေ။ အပန်းဖြေရာသီတိုင်းမှာ ရော အခြားအချိန်တွေမှာ ပါ လူမပြတ်အောင် စည်ကားခဲ့သည့် ကမ်းခြေ။ ကမ်းခြေတို့ ၏ အစ စက်စဲကမ်းခြေဟု ပင် ပြောရမလောက် ကျော်ကြားခဲ့သည့် နေရာ။

နောက်ပိုင်း ငပလီ၊ ချောင်းသာ စသည့် ကမ်းခြေများ ပေါ်ပေါက်လာ ခဲ့၍ စက်စဲသည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်လာခဲ့ရသည် ။

တစ်နည်းပြောရလျှင် စက်စဲ၏ ကျဆုံးချိန်ဟု ဆိုရမလား။

အို...ဒါပေမဲ့ စက်စဲဟာလည်း သူ့ဟာနှင့် သူတော့ အထိုက်အလျောက် စည်ကားနေသားပဲ။ မွန်ပြည်နယ် ကျိုက်ထီးရိုးသို့ ဘုရားဖူးလာကြ သည့် ဘုရားဖူးခရီးသည် တော်တော်များများ သည် သိပ်မဝေးတော့သ ည့် စက်စဲသို့ ရောက်အောင်လာတတ်ကြသည် ။

ကျိုက္ခမီရေလယ်ဘုရားဆီသို့ လာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ တကယ့်နား အေးပါးအေး နေချင်သူများကတော့ စက်စဲသို့ပင် တကူးတကန့် လာတတ်ကြသည် ပဲလေ။

“ညကြီးညတာ တစ်ယောက်တည်းမနေရဲရင် ရွာထဲက မိကောင်းဝေ ကိုခေါ်ထား”

ဟု အဘက ပြောထားပေမယ့် ဒီနေ့မှာ တော့ လေပြင်းမုန်တိုင်းက စောစီးစွာ ကျရောက်လာသဖြင့် မိကောင်းဝေကို သွားမခေါ်နိုင်ချေ။

သွားမခေါ်နိုင်လည်း မုန်တိုင်း၏ အခြေအနေသည် ဒီထက်ဆိုးလျှင် တော့ မနေဘဲ ရောက်အောင်လာပေလိမ့်မည်။ အဘ ပင်လယ်ထဲသွားမ

ည်ဆိုတာ သိနေသည် လေ။

ဟိုး ခပ်ဝေးဝေး၌ ဝါးတားတားမြင်ရသည့် မီးပြတိုက်သည် လည်း
လှိုင်းလေတွေကြား၌ လှုပ်ခါနေလေသည် ။

ပင်လယ်ထဲ၌ သင်္ဘော၊ လှေ မပြောနှင့် စည်ပိုင်းတစ်ခုတောင်မှ အရိ
ပ်အယောင်မမြင်ရပါလေ။

အချိန်တို့ သည် တဖြည်းဖြည်း တိုက်စားခံရကာ ညသန်းခေါင်သို့ပင်
ရောက်လေပြီ၊ မှန်အိမ်မီး၏ အလင်းရောင်သည် အားနည်းလေပြီ၊ မိုးတို့
သည် သည်းဆဲ၊ မုန်တိုင်းသည် ထန်ဆဲ၊ လျှပ်ရောင်သည် လျှပ်မြဲ။

နောက်...နောက် မိဆယ်လည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းများ စွာနှင့် တစ်
ယောက်တည်း ငိုမြဲပဲလေ။

* * *

အခန်း (၂)

“ကမ်းစပ်မှာ လှေတစ်စီး လာတင်နေတယ်။ နောက်...လူတစ်ယောက်”

“အမယ်လေး...အဘ အဘ”

“မိဆယ်...နေဦး”

“ဟဲ့ ဟဲ့...လုပ်ကြပါဦး”

တစ်ယောက်သောသူရဲ့ စကားကြောင့် မကြာမတင်လေး မိဆယ်နားထဲသို့ရောက်သွားကာ တစ်ရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ ။

မနက်လင်းလှအချိန်တွင် မုန်တိုင်းသည် ရပ်တန့်သွားကာ တစ်ကမ္ဘာလောကလုံး လင်းထိန်လျက်။

သို့သော် မုန်တိုင်း၏ မွေနှောက်မှုကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတော့သည်။ ။ ပြင်ပ၌ ထားထားသည့် အိုးခွက်၊ စည်ပိုင်းတို့သည် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်လျက် လဲကျနေသည့် အုန်းပင်အချို့။ အပျက်အစီးများကို တစ်ယောက်တည်း ကြောင်ငေးစွာ ကြည့်နေဆဲ။ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် မိဆယ်သည် ဖိနပ်ပင်မစီးနိုင်တော့ဘဲ ပင်လယ်ကြီးဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ။

မိဆယ်နောက်မှ စိုးရိမ်တကြီး လိုက်လာကြသည့် လူကြီးက အုပ်စုလိုက်။

“အဘရေ...မိဆယ်ကို စိတ်ချသွားတာလား”

မိဆယ်သည် အသက် (၁၈) နှစ်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အဘ၏ ရှေ့၌ ပီတိကလေးငယ်တစ်ယောက်လို နေခဲ့တာ။ အခုတော့ မိဆယ်ကို စိတ်ချထားသွားခြင်းလား။

ပန်းကျော်သည့် ဆံပင်များကို ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက် ခွဲကျစ်ထားသည် မနောတည်းက။ ညက တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးဘဲလေ။

မီးခိုးရောင်လုံချည်လေးက ခြေသလုံးဖုံးရုံ၊ အခုတော့ အဘကို စိတ်ပူတာပဲသိလျက် ပင်လယ်အစပ်ရှိရာသို့ တလွှားလွှား ပြေးလွှားလာရင်း လမ်း၌ မျက်ရည်များ တစ်လျှောက်လုံး ကြွေကျလာသည် ။

“ဟင်”

“အဘ”

မြင်ရပါပြီ။

ဟုတ်ရဲ့ လား။ ဟိုခပ်ဝေးဝေးမှာ လဲကျနေတာ အဘလား။

နောက် လှေနံရံတို့ ကျိုးပျက်နေသည့် လှေကားလေး။ ပြီးတော့ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသည့် ငါးဖမ်းကိရိယာများ ။

မိဆယ်၏ ခြေလှမ်းတို့ သည် တစ်လှမ်းချင်း ဖြစ်သွားကာ လဲကျနေသည့် လူရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားပုံက အိပ်မက်မက်နေသူတစ်ယောက်လို။

“မိဆယ် သူငယ်ချင်း သတိထား”

“ကြည့်ပါဦးဟယ်”

“သနားစရာပဲ၊ ရှိကြတာ ဒီတူဝရီး (၂) ယောက်တည်း၊ အခု ခများ သ

နားစရာပါလား”

“ကျွတ် ကျွတ်”

မိဆယ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဝေဖန်သံများ သနားကရုဏာသက်သံများကို နားထဲကို မကြားပါလေ။

မှောက်လဲကျနေသည့် လူအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း နူးထောက်ကျသွားကာ တဖြည်းဖြည်း ဆွဲလှည့်လိုက်တော့ -

“အား အမယ်လေး”

“ဟယ်...လုပ်ကြပါဦး”

“အို...အဘရယ် အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား”

လဲကျနေသည့် လူ၏ မျက်နှာသည် မရှိတော့ပါ။ ပင်လယ်ထဲ၌ ငါးမန်းတို့ ၏ ကိုက်ဖြတ်စားသောက်ခြင်းကို ခံစားရလေဟန်တူသည်။

အားလုံးသည် ကြူကြူပါအောင် ငိုကြွေးနေသည့် မိဆယ်ကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြသည်။ ။ ငိုသူကငို၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်သူက စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်။

ဪ ပင်လယ်၌ မွေးသောသူသည် တစ်နေ့တော့ ပင်လယ်ကြောင့်ပဲ သေရမည်မဟုတ်လား။ ထိုကဲ့သို့ပင် တောလိုက်ကျွမ်းသည့် မုဆိုးသည်လည်း တစ်နေ့တော့ သားကောင်ကြောင့်ပဲ သေရလေသည်။ ။

“မိဆယ်...လူကတော့ ရုပ်မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ နင့်အဘဆိုတာတော့ သေချာတယ်မဟုတ်လား”

ငိုရှက်နေစဉ် ရပ်ကြည့်နေသည့် ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်ရောက်ပြောသဖြင့် ငိုရှက်နေသည့် မိဆယ်ကိုယ်တိုင် ဇေဝေဝါဖြစ်သွားသည်

မျက်ရည်တို့ ကို ကမန်းကတန်းသုတ်ကာ သေသူကိုကြည့်မိသည် ။

အရောင်ညစ်နေပြီဖြစ်သည့် စွပ်ကျယ်နှင့် ခူးအထက် ခပ်တိုတိုဝတ်ဆင်ထားသည့် အကွက်ကွက်ပုဆိုး။

“ မဟုတ်ဘူး ”

မိဆယ် ဖက်တွယ်ထားသည့် လူသေကို ကယောင်ကတမ်းပစ်ချကာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် -

“ မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါ...မိဆယ်ရဲ့ အဘ မဟုတ်ဘူး ။ လုပ်ကြံပါဦး...မိဆယ်ရဲ့ အဘကို ရှာပေးကြပါဦး။ မိဆယ်ရဲ့ အဘကို ရှာပေးကြပါဦး”

“မိဆယ်..သတိထားလေ”

“စိတ်ချ ကလေးမ၊ ငါတို့ တွေ ခဏနေ ပင်လယ်မှာ သွားရှာပေးမယ်”

”

“ဟုတ်တယ်...ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ ။ ကိုမင်းထောက် ဒီလောက် ပင်လယ်မှာ ကျွမ်းတာ။ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ အန္တရာယ်ကျရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

”

“လာပါ မိန်းကလေးရယ်... အိမ်မှာ ခဏနားလိုက်ပါ”

အားလုံးက ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူဖြင့် သဲသောင်ပြင်မှာ ထိုင်ကျနေသည့် မိဆယ်ကို ကူတွဲ၍ ရွာဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာကြသည် ။

တချို့သောသူက သေသူကို လုပ်ဆောင်ပေးစရာရှိသည် များ လုပ်ဆောင်ပေးလျက် -

“အစ်မ...ဟိုမှာ လှေတစ်စီးလာနေတယ်ဗျ”

“ဟင်”

“ဟာ”

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံကြောင့် ...အားလုံးရဲ့ အကြည့်က ပင်လယ်ဘက်ဆီသို့။

ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ လှေလေးတစ်စင်း ကမ်းနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည် ။ လှေလေးကိုငေးရင် မိဆယ်ရဲ့ မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်တို့ အလှအယက် ခုန်ဆင်းလာခဲ့သည် ။

“မိဆယ်...နှင့်အဘ”

ရဲ့ စကားသံ။

“ကိုမင်းထော မသေဘူးဟေ့”

“အဘ”

ပြေးရပြန်ပြီ ကမ်းစပ်သို့တစ်ခေါက်၊ စောစောက ပြေးခဲ့ရခြင်းသည် ဝမ်းနည်း၍ ၊ အခုပြေးရခြင်းသည် ဝမ်းသာ၍ ။

“မိဆယ်သည် ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုပင် အဘကို အားရပါးရ ဖက်၍ ငိုချလိုက်သည် ။ အခုတော့လည်း အားလုံးက ပျော်ရွှင်နေကြပြီ”

“အဘ မိဆယ်တော့ အဘကိုစိတ်ပူတာနဲ့ သေရတော့မယ်သိလား။ မနေ့ကနေ ဒီနေ့ထိ မိဆယ်ငိုခဲ့တာ။ မုန်တိုင်းကြားမှာ အဘ မရှိတော့ဘူးလို့ တွေးမိတော့လေ။ မိဆယ် တွေးတောင်မတွေးရဲတော့ဘူး။ နောက်ဆို မိဆယ် စကားနားထောင်ပါနော်။ မိဆယ်မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ အဘတစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ”

“ဟာ...ငါ့သမီးကလည်း အခု အဘပြန် လာပြီလေ”

ဦးမင်းထော၏ အားပေးစကားသည် မိဆယ်အတွက် အရာမရောက်ချေ။ ခေါင်းလေးတယမ်းယမ်းဖြင့် ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုရင်း။

“မိဆယ်မှာ ...မိဆယ်မှာ သွေးရင်းသားရင်းဖြစ်တဲ့ ဖေဖေကလည်း ထားခဲ့တယ်။ အခုလည်း အဘက မိဆယ်ကို ထားခဲ့ဦးမလို့ လား”

“ကဲပါ သမီးရယ်...ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်ငိုနေရတာလဲ၊ မုန်တိုင်းဖြစ်နေလျက်နဲ့ အဘက ပင်လယ်ထဲ ဖြတ်လာပါ့မလား။ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ တစ်နေရာမှာ ခိုနေမှာ ပေါ့။ ဟုတ်ပါပြီ...နောက်ဆို ငါ့သမီးစကား အဘနားထောင်ပါ့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“တကယ်လား အဘ”

မျက်ရည်များကြားမှာ ဝင်းလက်သွားသည့် မိဆယ်ရဲ့ မျက်နှာလေးက ကျေနပ်မှုအပြည့်နှင့် အားလုံးသော လူတွေရဲ့ အကြည့်ကလည်း ပဲ ချစ်လည်း ချစ်နိုင်ကြသည့် တူဝရီးဟု ပြောနေသယောင်။

* * *

အခန်း (၃)

“အင်းလေ...ချစ်လည်း ချစ်ရှာမပေါ့။ သူ့မှာ လတ်တလော တွယ်တာ စရာဆိုလို့ ငါပဲ ရှိတာကိုး”

ဦးမင်းထော ခပ်ဆဆစဉ်းစားရင်း အတွေးက အတိတ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

ကမာဝက်ဆိုသည့် ရွာသည် သူတို့ ဇာတိချက်ကြွေ မွေးရပ်မြေပင်ဖြစ်လေသည်။ ။ သူတို့ ဆိုတာက မင်းထောနှင့် မင်းချမ်းအောင်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ။

ညီအစ်ကိုရင်းတော့ မဟုတ်လှချေ။ နှစ်ဝမ်းကွဲတော်သည့် ညီအစ်ကိုတွေပေမယ့် ဆွေမျိုးနည်းလှသဖြင့် စည်းလုံးကြသည်။ ။ ချစ်ခင်ကြသည်။ ။

အရွယ်မတိုင်ခင် မိဘမဲ့သွားတာခြင်းကလည်း အတူတူ၊ အဲဒီအချိန် မင်းထောက အသက် (၂၀)၊ မင်းချမ်းအောင်က (၁၆) နှစ်၊ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဖြေဖို့ ကြိုးစားနေသည့် သူ။

“မင်း ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ၊ စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ ချမ်း၊ စာမေးပွဲကိုသာ စိတ်အေးလက်အေးဖြေ”

“ငါ ကျောင်းမတက်ရက်တော့ဘူး ကိုထော၊ မင်း ငါ့အတွက်နဲ့ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ”

“ဟာ...ဘာပင်ပန်းလို့ လဲ၊ ငါက နဂိုကတည်းက အလယ်တန်းအဆင့်တောင် မအောင်ခဲ့တဲ့ ကောင်၊ ငါပင်ပန်းတာ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်း ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့ ”

မင်ထောသည် ညီအပေါ် အရမ်းသက်ညှာသူဖြစ်လေသည် ။ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ခွင့်မရသည့် ပညာတတ်တစ်ယောက် ချမ်း ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်။

“ချမ်း...မင်း (၁၀) တန်းအောင်ရင် ဘာလုပ်မလဲ”

မင်းထော၏ အမေးစကားကြောင့် မင်းချမ်းအောင် ခပ်ငေးငေး ဖြစ်သွားရသည် ။

သူ ဘာဖြစ်ချင်သလဲတဲ့ ။

ဟိုးဝေးဝေးမှာ ဘုရားတောင်တွေ၊ နောက် တောတောင်တွေ မြို့နဲ့ အလှမ်းကွာသည့် ရွာငယ်လေး။ ကျောင်းတက်ရသည့် အထက်တန်းကျောင်းသို့ရောက်ရန်ပင် စက်ဘီးဖြင့် (၃) နာရီခန့် နင်းရသည် ။

ပညာတတ်ဖြစ်ရန် ခဲယဉ်းသည့် အခြေအနေတစ်ခု။ ရွာ၌ မူလတန်းကျောင်းလေးရှိသော်လည်း သွားရေး လာရေး ခက်ခဲလွန်းလှသဖြင့် ဆရာက မလုံလောက်။

ပညာတတ်နည်းလှသဖြင့် လက်လုပ်လက်စားဘဝဖြင့် အဆုံးသတ်သွားရသည့် ဘဝများ ။ အလုပ်မရှားသော်လည်း မနားမနေပင်ပန်းလှသည် ။

“ငါ ကျောင်းဆရာဖြစ်ချင်တယ် ကိုထော၊ ငါ ဆရာဖြစ်ခဲ့ရင် တို့ ရွာကလေးကို အကျိုးပြုရအောင်”

“ကောင်းလိုက်တာကွာ”

မင်းချမ်းအောင်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မင်းထော သဘောကျသွားသည်

။

သို့သော် တွေးဆသလို ဖြစ်မလာတာက ကံကြမ္မာရဲ့ ကျီစယ်မှုလား။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါတို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ချမ်း။ မင်းလည်း ဆရာဖြစ်သင်တန်း သွားရမယ်။ စက်စဲကိုပြောင်းမယ်။ အဲဒီမှာ တော့ လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်း အဆင်ပြေမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ရမည့် အဖြစ်ကဲ့သို့ပင် ချမ်းသင်တန်းသွားမည့် အချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်၍ အလုပ်က ဘာလုပ်လုပ် တစ်ခုမှ အဆင်မပြေ။ ဒါပေမဲ့ ချမ်းတက်ချင်သည့် သင်တန်းကိုတော့ သူရောက်အောင် ပို့နိုင်ခဲ့ပါသည် ။

အဲဒီအချိန်မှာ တော့ သူက တံငါသည် ဖြစ်နေလေပြီ။ ပင်လယ်ထဲ၌ နေရသည့် ဘဝကို သူ ပျော်လေသည် ။ ချမ်းကတော့ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ပြန်လာရင်း B.Ed အဆင့်မီသဖြင့် (၂) နှစ်တက်ပြီးသည် နှင့် စစ်ကိုင်း၌ B.Ed (၃) နှစ်ဆက်တက်ခွင့်ရလေသည် ။

“ငါ့ကြောင့် ကိုထော အခက်အခဲများ ဖြစ်နေမလား”

“မင်း...ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့ ”

မိန်းကလေးများကဲ့သို့ ဖွဲ့နွဲ့ကာ မပြောတတ်ကြပေမယ့် သံယောဇဉ်သည် နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ချေ။

ကျောင်းပြီးတော့ အလုပ်ကချက်ချင်းမရသေးသဖြင့် မင်းချမ်းအောင် ရန်ကုန်၌ ရှိသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ အလည်သွားရင်း အလုပ်တစ်ခုတော့ ရလာခဲ့လေသည် ။

ထိုအလုပ်ကတော့ ဆယ်တန်း (၃) ခါကျနေသည့် ကောင်မလေးတစ်

ယောက်ကို Guide ပြရန်ဖြစ်လေသည်။ မိန်းကလေးနာမည်က ရွှေစင်။ သူဌေးသမီး။ နန့်နွဲ့နွဲ့ ညီအစ်မ (၄)ယောက်ထဲ၌ အငယ်ဆုံး။ အကြီးဆုံးက အစ်ကိုကြီး။

နောက်ဆုံးတော့...ထုံးစံအတိုင်း လူငယ်ချင်းတွေမို့ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိလေပြီ။

“အို...ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ဒီဇာတ်လမ်း ဒီမှာ ပဲရပ်”

အစ်မကြီး ငွေစင်က ရာဇဒဏ်ပေးသည် ။ အစ်မလတ်ရွှေသားက တော့ -

“တို့ ညီမလေးကို တမင်ဖြူတဲ့ ကောင်”

“နောက်...ဒီအိမ်ကို လာစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

ငွေရှိသူတို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း ရစရာမရှိအောင် ပြောလေသည် ။ ကြောက်တတ်သော မင်းချမ်းအောင်သည် နောက်ဆုံး စက်စဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည် ။

“မင်း ပညာသင်ခဲ့ပြီ။ ဒီလို အလကားနေနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ချမ်း... ကြာရင် မင်း အရက်သမားဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

အမှန်တကယ်တော့ မင်းချမ်းအောင်သည် စိတ်ပျော့သူဖြစ်လေသည် ။ နောက်ပြီး နူးညံ့သူဖြစ်သည် ။

မထင်မှတ်သောတစ်နေ့၌ ရွှေစင်သည် မင်းချမ်းအောင်နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့လေသည် ။ မင်းချမ်းအောင်ထက် သတ္တိရှိသူက ရွှေစင်လို့ ပင် ဆိုရတော့မလို။

ရွှေစင်သည် မီးတွင်း၌ပင် ကွယ်လွန်သွားရှာသည် ။ တိမ်လွှာမောင်

နှင့် ရွှေဆယ်မောင်ဆိုသည့် ၁၅ မိနစ်သာခြားသည့် အမြှာညီအစ်မသာ ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။ ရွှေစင် ရက်လည်ပြီး တစ်ပတ်ကြာတော့ သူ့အစ်မ တွေ လိုက်လာကြသည်။ ။

“ကျွန်မတို့ ရဲ့ တူမလေးတွေ ခေါ်သွားမယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကလေးတွေက ကျွန်တော့်ကလေးတွေ မမငွေတို့ ကလေးမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာ...မပေးလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ရွှေလေးကမွေးခဲ့တာ ငါတို့ နဲ့ လည်း ဆိုင်တယ်”

“ဘယ်တော့မှ မပေးဘူး”

ကလေး (၂) ယောက်ကိုလုရင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရန် စောင်ကြလေသည်။ ။ ကလေး (၂) ယောက်ကတော့ လူကြီးအားလုံး၏ အလယ်တွင် မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ဖြစ်လို့ ကြည့်နေရှာလေသည်။ ။ ဒီ ပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ပြေလည်မည့် အခြေအနေ မရှိနိုင်ချေ။ ။ မင်းထော မနေ သာတော့ဘဲ -

“ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် အကြံပေးချင်တယ် အစ်မကြီး။ ဒီလို အငြင်းပွားနေမယ့်အစား သေသေချာချာ ဆွေးနွေးကြပါ”

“အို...ဘယ်လို သေသေချာချာ ဆွေးနွေးရဦးမှာ လဲ။ သူ့ဆီ ထားခဲ့ရင် ကျွန်မတူမလေး ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရဦးမယ်။ ဥပဒေမှာ တောင် ကလေး တွေကို ကျွေးနိုင်၊မွေးနိုင်သူက ခေါ်ထားရသေးတာ”

ရွှေသားက ဥပဒေဘက်သားရှေ့နေပီပီ ဥပဒေစကားပြောလေသည်

။

အင်းလေ...သူတို့ ဘက်က ကြည့်လျှင်လည်း ဟုတ်တာပဲ။ ရွှေစင်တို့

၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုသည် သူဌေးစာရင်းဝင် ကြွယ်ဝမှု။

“ကျွေးနိုင်၊ မွေးနိုင်တိုင်းရရအောင် ဒီကလေးတွေက ရွှေစင်နဲ့ ကျွန်တော် ရခဲ့တာလား၊ မရွှေသားတို့ နဲ့ ရခဲ့တာမို့လား”

“ဟင် မင်း မင်း...ရိုင်းလှချည်လား”

“ကလေးကချေ အောက်တန်းစား”

“တော်ပါတော့ဗျာ။ ဒီလိုတွေပြောနေ၊ ငြင်းနေမယ့်အစား ကလေးကို တစ်ယောက်စီ ခွဲယူလိုက်ပါလား။ ဟိုလို သွေးကွဲအောင် ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ဆန္ဒရှိရင် သွားခွင့်လာခွင့်တွေတော့ ပေးရမယ်ပေါ့ဗျာ။ ကလေးတွေကို သီးသန့်စီမွေးပြီး သွေးကွဲစေရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ။”

“ကိုယော”

မင်းချမ်းအောင် မကျေနပ်စွာ တားမြစ်လေသည် ။ နောက်ဆုံး မင်းထော၏ အစီအစဉ်ကိုသာ အကောင်းဆုံး အနေနှင့် လက်ခံကြသည် ။ မင်းချမ်းအောင်က လုံးဝမပေးချင်။ သို့သော်လည်း တွေ့ခွင့်ပေးပါမယ်ဆိုသည့် ကတိကြောင့် လက်ခံလိုက်ရလေသည် ။

* * *